

Tapio Tuomaala

Punainen hieho

Punainen hieho

Tapio Tuomaala

Punainen hieho

Satiiri

Para

© Tapio Tuomaala 2020
Kustantaja: Para Kustannus
www.parakustannus.fi
ISBN 978-952-68046-8-2
Painopaikka:
Books on Demand GmbH
Norderstedt, Saksa.

1

– Homma etenee minusta normaalisti, Mari totesi nostamatta päätään tabletista, josta hän luki vasikan synnytysohjeita.

Johannes istui navetan lattialla, silitti kyljellään makaavan lehmän poskea ja katsoi sitä silmiin.

– Ei tässä ole mitään hätää, hän sanoi rauhoittavasti. – Vauva on hienosti tulossa. Se on Lyydian esikoinen. Sori vaan, jos meidän touhut näyttävät pikkaisen amatöörimäisiltä. Teoria on kuitenkin hyvin hallussa. Lyydia voi siksi olla ihan rauhassa.

Mari nauroi päätään pudistellen.

– Vasikka! Se on vasikka eikä vauva, koeta nyt uskoa.

– Älä välitä Marista, Johannes jatkoi tasaisella äänellä. – Vauva sieltä tulee. Lyydian ikioma pieni vauva. Beibi pienoinen. Lyydian esikoinen. Meidän tilan esikoinen.

Mari nousi lypsyjakkaralta.

– Lupasin kyläyhdistykselle kuivat kakut kuudeksi, hän sanoi ja asetti tabletin navetan seinustalla olevaan hyllyyn. – Ehdin saada valmiiksi, jos lähden heti jatkaamaan.

Mari epäröi neuvottomana.

– Mene vain, kyllä me pärjätään, Johannes vakuutti. – Ei tässä voi olla kuin yksi kiskomassa vasikkaa ulos,

jos pitää sellaiseen ryhtyä. Toivottavasti ei. Se tuntuu aika hurjalta touhulta kuvissa.

Mari huokaisi ja kumartui taputtamaan Lyydian kylkeä.

– Harmittaa lähteä, mutta kun synnyttäminen voi kestää tunteja, niin en voi enää odottaa enempää.

– Olisivat saaneet maksaa kakuista vähän enemmän, Johannes tokaisi. – Ison rahan ne ottaa kuitenkin häiden järjestämisestä.

– Ei niiltä kehtaa pyytää, kun ollaan saman kylän väkeä. Meidän on opeteltava maalaiselämän tavoille. Kun koetetaan pysyä hyvissä väleissä, niin saadaan itsekin apua silloin, kun tarvitaan.

Mari pysähtyi vielä navetan ovelle.

– Huomasitko? hän kysyi. – Tabletti on hyllyssä. Synnytyssivu on valmiiksi auki.

Johannes silitti Lyydian kylkeä.

– Joo, huomasin. Kyllä me pärjätään. Lyidia ja minä. Mene vain jatkamaan hommiasi. Minä hoidan navetta hommat. Miehet hoitavat vasikoiden syntymisen.

– Onko puhelin taskussasi? Mari kysyi vielä, kun oli avannut oven. – Ja kunnan eläinlääkärin numero esillä?

Johannes kokeili varmuuden vuoksi taskuaan.

– Kaikki on kunnossa, hän vakuutti. – Saadaan pika-apua Lyydialle, jos jokin menee vinoon. Mutta mikään ei mene vinksin vonksin, vai mitä, Lyidia? Lyidia osaa hommat, vaikka meikäläisen osuus on enemmän kuin epävarma.

– Muista sitten, että etusorkat tulee ensin esiin ja sitten pää. Jos ei pää tule sorkkien jälkeen, niin sitten soitat.

– Muistetaan, Johannes naurahti. – On tätä kuiva-harjoiteltu monet kerrat.

– Harmi, että kaikki asiat menevät aina päällekkäin, Mari sanoi ja lisäsi ovea sulkiessaan. – Pitikin ne häät olla tänään. Tulen auttamaan, jos tulee hätä.

Mari meni ulos. Tammikuu oli puolessa välissä, mutta lunta ei ollut vielääkään maassa. Piha oli runsaista vesisateista liejuuntunut. Pari vuotta sitten oli ollut samanlainen talvi. Myös silloin oli ennen vuoden vaihetta satanut lunta, mutta sitten oli tullut lämmintä ja lumet sulivat eikä kunnollista talvea enää tullut. Talvet muuttuivat syksyn jatkoiksi. Ilmastomuutos, hän tuhahti mielessään.

Mari meni keittiöön ja jatkoi kakkujen tekemistä. Kun hän sai ensimmäiset kakut uuniin, Johannes ryntäsi kiihtyneenä sisään.

– Se tuli! Varsa syntyi!

– Nyt jo! Mari huudahti.

– Synnytys alkoi melkein heti, kun lähdit.

Mari katsoi miestänsä ja rypisti silmäkulmiaan. Johannes salasi jotain.

– Onko se terve?

– On, terve on, Johannes vastasi, mutta äänessä oli hämmennystä ja hän lisäsi epävarmasti, painottaen ensimmäistä sanaa. – Minusta se on terve.

– Mikä on vialla, jos vasikka on terve? Mari kummasteli.

Johannes kohautti olkapäitään.

– Pääsetkö katsomaan? hän kysyi rykäisi.

– Ei minulla sentään niin kiire ole, etten ehtisi, Mari sanoi totisena, sillä häntä alkoi pelottaa. Hän tunsi miehensä ja tiesi, ettei kaikki ollut niin kuin pitäisi.

Mari katsoi rannekelloa.

– Minulla on aikaa puoli kahteen, ennen kuin saan kakut uunista. Sitten on seuraava satsi.

He riensivät navettaan ja Johannes avasi oven. Hän antoi vaimonsa mennä edellä. Lyydia makasi edelleen kyljellään. Sen takapäässä kuivan heinän seassa liikkui. Mari lähestyi heiniä, pysähtyi nähdessään vasikan ja peitti kädellään suunsa. Hän huusi kauhuissaan.

– Se on aivan veressä! Kauheaa!

Johannes tuli vaimonsa viereen ja taputti häntä rauhoittavasti olkapäähän.

– Ota rauhallisesti, hän sanoi painokkaasti. – Ei se ole veressä. Ei ole mitään hätää. Vasikka on vain punaisen värinen. Se on ihan terve.

Johannes otti kuivaa heinää lattialta ja siveli sillä vasikan kylkeä ja kaulaa ja selkää. Hän nosti heinätuppon Marin silmien eteen.

– Näetkö? Ei verta. Vain märkää. Se on vain punaisen värinen.

Mari lasi käden suunsa edestä ja katsoi kosteaa heinätuppoa.

– Voi että pelästyin, hän puuskahti helpottuneesti.

– Älä välitä, Johannes sanoi raskaasti huokaisten. – Arvaa vain, miten minä pelästyin. kun se tuli ulos. Luulin, että nyt tulee noutaja vasikalle ja Lyydialle.

Hän heitti kostean heinän kädestään ja kaapi lattialta käsiinsä uutta heinää, jolla taputteli hellästi vasikan kylkeä.

– Lopun saa Lyydia nuolla, kun se pääsee jaloilleen, Johannes sanoi ja suoristi selkensä. – Pääsevät leimaantumaan.

Mari laskeutui polvilleen vasikan viereen.

– Oi, että se on suloinen, hän sanoi kosketti arasti vasikan päätä. – Voi pikku ressuksaa. Ei ole kivaa tulla kylmään maailmaan. Ja joutuu kaiken lisäksi kuuntelemaan huutoa. Älä pelkää. En minä ole noita-akka. Mutta voi, miten pelästyin sinun takiasi.

Hän katsoi huolestuneena miestänsä.

– Mitä jos sillä on jokin tauti, kun se on ihan punainen?

– Sitä minäkin mietin, Johannes vastasi. – En ole koskaan kuullut punaisesta vasikasta. Albiino ei ihmettyttäisi, mutta punainen.

– Pitäisikö soittaa varmuuden vuoksi kunnan eläinlääkärille? Mari ehdotti. – On tämä kuitenkin sen verran outoa.

– Meillä ole nyt oikein varaa maksaa eläinlääkärin käyntiä, Johannes epäröi. – Kun saa kuun lopussa lyhennettyä lainaa, niin olisi enemmän pelivaraa. En us-

ko, että vasikassa on mitään vikaa. Menee vain rahat hukkaan.

– Kysyt eläinlääkäriltä vain neuvoa, Mari jatkoi päättäväisesti. – On helpompi olla, kun tietää. Saa turhia tunnonvaivoja myöhemmin, jos sillä onkin jokin vika, jonka olisi voinut hoitaa. Olen kertonut sinulle Murresta.

Johannes nyökkäsi alistuneesti.

– Olet oikeassa, hän myönsi. – Murrelle kävi huonosti, kun ajattelitte, ettei siinä ole mitään vikaa. Ei siis toisteta samaa.

Johanneksen soittaessa Mari kävi juttelemassa Lyydialle. Kun puhelu oli päättynyt, Johannes työnsi puhelimen työtakin rintataskuun.

– Lupasi tulla käymään.

– Sanoitko, ettei meillä ole varaa maksaa heti? Mari kysyi.

– Sanoin, mutta se sanoi tulevansa ilmaiseksi. Ei uskonut, että vasikka on punainen. Sanoi, ettei sellaista voi olla. Haluaa omin silmin nähdä, jos siinä on jotain, no, sairauksia.

Johannes piti tauon, ennen kuin jatkoi.

– Mutta en minä usko, että vasikassa on mitään vikaa. Virkeä se on ja ottaa kontaktin.

– Minustakin se on terve, Mari sanoi painokkaasti. – Se! Voi hitsi, pitää meidän punaisella vasikallamme olla nimi.

Johannes hieroi niskaansa.

Kun Jerusalemiin suunnitellaan kolmatta temppeliä, on välttämätöntä löytää punainen hieho. Kun luvattu ja kauan odotettu hieho syntyy maalle muuttaneen avioparin luomutilalla, niin se on iso uutinen Israelissa.

Satiirin keinoin vakavasta aiheesta.

